

ger fra konfliktrådet, som kan tale til gunst for den pågældende. En regel, der udtrykkeligt afskærer afgivelse af forklaringer om, hvad der måtte være kommet frem under konfliktrådet, vil i så fald alene gælde for den forurettede mv. Dette vil imidlertid samtidig indebære et brud på den ligestilling, der bør gælde mellem parterne i konfliktrådet, idet der ikke vil gælde de samme regler for parternes mulighed for efterfølgende at fremlægge oplysninger fra konfliktrådet.

Efter flertallets opfattelse opstår der i givet fald et valg mellem enten at lovfæste denne ulighed mellem parterne i relation til muligheden for at fremlægge oplysninger fra konfliktrådet eller – hvis man ønsker at fastholde princippet om ligestilling mellem parterne i konfliktrådet – at lovfæste, at den tiltalte i en bestemt situation afskæres fra at fremlægge oplysninger, der kunne tale til gunst for ham eller hende. I begge tilfælde synes der efter flertallets opfattelse at opstå principielle spørgsmål dels i relation til konfliktrådsordningen, dels i relation til almindelige straffeprocessuelle principper mv.

På denne baggrund og henset til, at der formentligt sjældent vil opstå behov for at tage stilling til en sådan situation i praksis, finder flertallet det efter en samlet vurdering rigtigst, at det nævnte spørgsmål ikke søges lovreguleret, men at retten ud fra en konkret vurdering vil skulle tage stilling til spørgsmålet, hvis det måtte opstå i en konkret straffesag.

Et mindretal i udvalget (5 medlemmer) er enig i, at der kun sjældent vil blive problemer, idet de fleste sager må antages at kunne afgøres som tilståelsessager. Mindretallet anfører, at det af hensyn til at understøtte en fuldstændig åbenhed fra begge parter i konfliktrådet er af stor betydning, at den sigtede ikke er bange for at kunne komme til at skade sig selv ved sine udtalelser. Mindretallet henviser bl.a. til, at det må frygtes, at forsvarsadvokater vil blive forpligtede til at advare deres klienter mod konsekvenserne ved at deltage i konfliktråd, hvis der er mulighed for, at dette senere kan skade klientens sag.

Mindretallet foreslår derfor, at der indføres en bestemmelse i en ny lov om konfliktråd og i retsplejeloven, hvorefter oplysninger, der er fremkommet i forbindelse med et konfliktråd, ikke kan anvendes i retten som bevis mod tiltalte.

Mindretallet bemærker, at det også er denne retstilstand, der i praksis må antages at blive resultatet af flertallets indstilling. Efter mindretallets opfattelse er der imidlertid stor forskel på, om en given retstilstand er en forventning til domstolens sagsbehandling eller en egentlig retssikkerhedsgaranti for tiltalte indskrevet i loven.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 123-130.

3.6.3. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at den nærmere afgrænsning af, i hvilket omfang der gælder fortrolighed med hensyn til oplysninger, der er fremkommet under et konfliktråd, som udgangspunkt bør fastlægges ved en aftale mellem forurettede og gerningsmanden samt eventuelle andre deltagere i konfliktrådet. Det forudsættes i den forbindelse, at mægleren ved konfliktrådets start tager dette spørgsmål op og bistår deltagerne med at indgå en sådan aftale om fortrolighed, herunder eventuelt udforme en skriftlig aftale herom.

Med hensyn til deltageres mulighed for at afgive forklaring om det, der er kommet frem i konfliktrådet, under en senere straffesag mod gerningsmanden, kan Justitsministeriet tilslutte sig flertallets overvejelser og forslag.

Som anført af både flertallet og mindretallet må dette spørgsmål antages at ville opstå forholdsvis sjældent i praksis, idet behandling af en sag i konfliktråd efter forslaget vil forudsætte, at gerningsmanden i det væsentlige har tilstået det strafbare forhold, således at der ofte ikke vil være behov for nærmere bevisførelse under straffesagen mod gerningsmanden.

Efter Justitsministeriets opfattelse måtte mindretallets forslag i givet fald suppleres med en regel om, at retten efter en konkret vurdering af den enkelte sag kunne bestemme, at der (af andre end tiltalte) skulle afgives forklaring om de pågældende forhold, jf. herved den gældende regel i retsplejelovens § 170, stk. 2, om rettens mulighed for at bestemme, at der skal afgives forklaring trods reglerne om vidneudelukkelse.

Justitsministeriet er enig med flertallet i, at det bør afgøres efter almindelige straffeprocessuelle principper om rettens mulighed for at afskære overflødig og/eller irrelevant bevisførelse under en straffesag, i hvilket omfang deltagerne i konfliktrådet kan afgive forklaring om det, der måtte være kommet frem under konfliktrådet. Dette vil således bero på rettens konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag, men som anført af flertallet må det antages, at retten i almindelighed vil være særdeles tilbageholdende med at tillade bevisførelse, som ikke angår umiddelbare indtryk og observationer mv. i forbindelse med, at den strafbare handling blev begået, men alene angår parternes efterfølgende drøftelser under konfliktrådet.

På denne baggrund indeholder lovforslaget ikke regler om, i hvilket omfang der under en senere straffesag mod gerningsmanden kan afgives forklaring om oplysninger fremkommet under konfliktrådet.